

Arrest

nr. 351 357 van 11 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 20 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 26 mei 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Zo gaat zij geenszins in op de motieven wat betreft haar vrees omwille van wat er met haar echtgenoot is gebeurd en de problemen die zij en haar kinderen bij terugkeer zouden kunnen ondervinden. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid. Aldus slaagt zij er niet in de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.2. De Raad benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. In voorliggend verzoekschrift verwijst verzoekster nogmaals naar de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij zet een uitgebreide theoretische beoordeling uiteen over de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging en verwijst naar rapporten van de Verenigde Naties en het IACHR om te besluiten dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze socio-economische en humanitaire situatie. Deze rapporten dateren deze rapporten van 2017 en 2018. Verder verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de landeninformatie bijgebracht door het CGVS, waaronder o.a. “COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024” en “EUAA: Venezuela Country Focus” van november 2023, waaruit blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn.

Verzoekster verwijst in voorliggend verzoekschrift naar informatie omtrent de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela die dezelfde is als de informatie waarop de analyse van de

socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela is gebaseerd. Aldus brengt verzoekster in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift verklaart dat zij niet inziet hoe een intern vluchtalternatief toegepast kan worden gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis het volledige land treft, gaat zij eraan voorbij dat dit geenszins in de bestreden beslissing wordt besproken. Wat betreft haar terugkeer naar Venezuela stelt de verwerende partij terdege vast dat zij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name aan een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Ook motiveert de verwerende partij op goede gronden dat: “Zo keerde u in 2021 een aantal maanden terug naar Venezuela en kon u in die periode bij uw moeder in Caracas verblijven (CGVS, p. 4-5, 12). Zij heeft er haar eigen appartement en verhuurt kamers (CGVS, p.6, 8). Op deze manier kan ze in haar basisbehoeften voorzien (CGVS, p.8). U verklaart ook dat uw moeder haar financiële situatie matig is (ibid.). U heeft ook zelf nog steeds uw woning in Junquito en verhuurt deze voor 300 dollar per maand (CGVS, p.12).”

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en dat aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Louter stellen dat de aangehaalde elementen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring dienen gestoeld te zijn en dat het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep de vrees kunnen aantonen, is dan ook niet afdoende.

3.4. Verzoekster brengt aldus geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet (langer) actueel of correct zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die zij bijbrengt in haar verzoekschrift, namelijk de “COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire” van april 2018 ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Met de louter algemene opmerking dat de situatie in Venezuela bijzonder onstabiel blijft en de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, en waarbij zij verwijst naar rapporten van 2017 en 2018, maakt verzoekster geen concrete nood aan internationale bescherming aannemelijk.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en werden haar verklaringen vertaald door een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. In voorliggend verzoekschrift geeft zij een theoretische uiteenzetting over de bewijslast van een verzoeker om internationale bescherming en het voordeel van de twijfel en verklaart zij dat zij naar waarheid haar problemen tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet, om dan te besluiten dat de materiële motiveringsplicht geschonden is en dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen. Verzoekster laat na om dit in concreto aan te tonen. Dergelijke algemene en allerm minst ernstige kritiek is ter zake geenszins dienstig en niet van aard aan de motieven van de bestreden beslissing afbreuk te doen.

Waar verzoekster nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoonst dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 mei 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1866 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster legt een aanvullende nota met verwijzing naar de COI Focus Venezuela van april 2026 neer. Zij wijst erop dat zij de moeder is van twee minderjarige kinderen die in België werden erkend als vluchteling maar dat zij vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen antwoord heeft ontvangen op de aanvraag om verblijfsmachtiging die zij in dit verband heeft ingediend. Voor wat voormelde beschikking betreft, stelt verzoekster dat hierin geen rekening wordt gehouden met de meest recente landeninformatie: in de beschikking wordt verwezen naar informatie van eind 2025 en de bestreden beslissing is zelfs gebaseerd op informatie uit 2017-2018, maar uit de COI Focus van april 2026 blijkt dat de situatie in Venezuela totaal is gewijzigd sinds de militaire interventie van de Verenigde Staten begin 2026. Terugkeerders riskeren sindsdien problemen te ondervinden omwille van de toegenomen repressie. Voor wat betreft de mogelijkheden tot subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 stelt verzoekster dat de kwalificatie van de economische crisis in Venezuela inmiddels achterhaald is, gelet op het uitroepen van de nationale noodtoestand. Voedselbedeling wordt door de Venezolaanse autoriteiten ingezet als politiek pressiemiddel, zodat er sprake is van een opzettelijk handelen vanwege een actor. In de bestreden beslissing en voormelde beschikking wordt ten onrechte uitgegaan van een mogelijkheid tot terugkeer, aangezien mogelijke onteigening door de Colectivos een reëel risico vormt. Uit de COI Focus van april 2026 blijkt dat terugkeerders systematisch worden gescreend bij aankomst op de luchthaven. Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 meent verzoekster dat het risico op willekeurig geweld ernstig wordt onderschat; gezien de houding van het leger en de milities is er sprake van een “diffuus patroon van geweld” dat neigt naar een binnenlands gewapend conflict, waarbij verzoekster een verhoogd risico loopt om hiervan het slachtoffer te worden. Verzoekster wijst er ook op dat het hoogst onzeker is welke acties de Verenigde Staten in de nabije toekomst nog tegen Venezuela zullen ondernemen en stelt dat iedere twijfel in dit verband in haar voordeel moet spelen. Hiernaar gevraagd, licht verzoekster nog toe dat al haar kinderen actueel bij haar verblijven en dat zij geen contact meer heeft met haar schoonvader. Zij benadrukt dat er in Venezuela actueel een situatie van totale wetteloosheid heerst.”

5. De Raad herinnert eraan dat hij ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren. In het kader hiervan is de Raad verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16 Alheto, punten 105-113, 118).

6. Ter zitting verwijst verzoekster naar de gewijzigde situatie in Venezuela sinds de militaire interventie van de Verenigde Staten begin 2026 en de daaropvolgende afgekondigde noodtoestand in Venezuela.

Hierover ontbreekt echter actuele landeninformatie, hoewel er sprake is van een ingrijpende gebeurtenis. De meest recente landeninformatie in de bestreden beslissing dateert overigens van 2023 en 2024. De repercussies van deze ingrijpende gebeurtenis kunnen dan ook onvoldoende worden ingeschat.

In haar aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, verwijst verzoekster tevens via een consulteerbare weblink naar de COI Focus: "*Venezuela: Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*" van april 2026. De bestreden beslissing bespreekt de houding van de Venezolaanse autoriteiten ten aanzien van Venezolaanse terugkeerders aan de hand van een COI Focus die evenwel dateert van 2024 en beoordeelt de mogelijke risico's aan de hand daarvan. Het is in deze stand van zaken niet duidelijk of de COI Focus van 2026 leidt tot een andere risicobeoordeling. Deze COI Focus bevat verder geen informatie over de afgekondigde noodtoestand en de gevolgen ervan.

7. De Raad herinnert eraan dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden stappen, waarbij de eerste stap de vaststelling betreft van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede stap de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

Voor de eerste stap is vereist dat een beschermingsverzoek individueel wordt beoordeeld en dat hierbij rekening wordt gehouden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokken verzoeker. Wat de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst betreft, is het noodzakelijk dat in deze nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst van de betrokken verzoeker (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / *International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General*, pt. 45-55).

Hoewel het voor de Raad duidelijk is dat de algemene situatie in Venezuela ingrijpend is gewijzigd en daargelaten de vaststelling dat verzoekster ook zou moeten worden gehoord over de impact van de actuele algemene situatie in Venezuela op haar persoonlijke situatie en individuele omstandigheden, beschikt de Raad heden niet over volledige en actuele landeninformatie om in het voorliggende beschermingsverzoek na een uitputtend en geactualiseerd onderzoek uitspraak te doen over de vraag of verzoekster voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te krijgen.

Gelet op de gewijzigde en actuele situatie in Venezuela en gelet op verzoeksters individuele omstandigheden, meent de Raad dat deze elementen in overweging moeten worden genomen en dat zij tot een verder en grondig onderzoek nopen.

De Raad moet in deze vaststellen dat de verwerende partij niet ter terechtzitting aanwezig was, noch een nota met opmerkingen of een aanvullende nota heeft voorgelegd en aldus met betrekking tot de gewijzigde situatie in Venezuela geen standpunt innam.

8. De Raad wijzigt, gelet op wat voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 24 februari 2026.

Gelet op de beperkte landeninformatie die door verzoekster zelf wordt aangereikt, de elementen in het rechtsplegingsdossier en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, vermits de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en de gewijzigde situatie in Venezuela samen met verzoeksters individuele omstandigheden nader onderzoek behoeft, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster aldus niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 mei 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 augustus tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO